

Sygn. akt IX Ca 665/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Charukiewicz (spr.)
Sędziowie:	SO Jolanta Strumiłło SO Agnieszka Żegarska
Protokolant:	sekr. sądowy Ewelina Gryń

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2013 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa E. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 18 czerwca 2013 r., sygn. akt I C 66/12,

oddala apelację.

IX Ca 665/13

UZASADNIENIE

Powódka E. S. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w S. kwoty 9 000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 grudnia 2008r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu podniosła, że w dniu 27 listopada 2008r. została wyrządzona szkoda w pojeździe marki N., będącym przedmiotem umowy leasingu. Pozwany jest odpowiedzialny umownie z tytułu powyższej szkody. Wyjaśniła, że incydent został zgłoszony w dniu 28 listopada 2008r. organom ścigania, tj. Prokuraturze Rejonowej O. – P.. Prokuratura umorzyła jednak dochodzenie z powodu niewykrycia sprawcy. Pozwany, uznając, iż nie zostały spełnione warunki umowy łączącej strony, odmówił wypłaty odszkodowania. Kwota dochodzona pozwem stanowi koszt naprawy pojazdu w (...) serwisie (...) i została pomniejszona o podatek Vat.

Pozwany (...) S.A. w S. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznał, że w okresie powstania szkody w pojeździe powódki łączyła go z powódką umowa ubezpieczenia Autocasco. Strony wybrały tzw. serwisowy system rozliczania szkód częściowych. Z treści polisy wynika, że prawa z umowy ubezpieczenia zostały przelane na rzecz (...) Bank S.A., powódka nie jest więc uprawniona do uzyskania odszkodowania z umowy ubezpieczenia. Ponadto, powódka nie zgłosiła niezwłocznie szkody ani w towarzystwie ubezpieczeń, ani na Policji, co uniemożliwiło ubezpieczycielowi zabezpieczenie dochodzenia ewentualnych roszczeń regresowych w stosunku do sprawcy szkody. Powódka także, zdaniem pozwanego, nie udowodniła wysokości żądania. Powódka nie uzgodniła kosztów naprawy z ubezpieczycielem oraz nie przedłożyła faktur za naprawę pojazdu.

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie zasądził od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powódki E. S. kwotę 4 475,95 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 grudnia 2008 r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Zniósł także wzajemnie koszty procesu między stronami.

Sąd I instancji ustalił, że powódka, na podstawie zawartej z (...) Bank S.A. umowy leasingu jest korzystającym z pojazdu N. (...). W związku z łączącą powódkę i bank umową, powódka zawarła z pozwanym umowę ubezpieczenia Autocasco pojazdu, dokonując cesji wierzytelności z tytułu uszkodzenia pojazdu na rzecz G. Banku. Powódka jest płatnikiem podatku VAT.

Jak ustalił Sąd Rejonowy w dniu 28 listopada 2008r. w pojeździe powódki doszło do powstania szkody na skutek aktu wandalizmu nieznanego sprawcy. Spowodowało to konieczność poniesienia kosztów naprawy w kwocie 4.475,95 zł netto. Powódka zgłosiła pozwanemu szkodę w dniu 28 listopada 2008r. oraz zawiadomiła organy ścigania o fackie popełnienia przestępstwa na jej szkodę. Pozwany twierdząc, że zgłoszenie takie nie miało miejsca odmówił przyjęcia na siebie odpowiedzialności za szkodę z dnia 28 listopada 2008r. Wskazał przy tym, że uniemożliwiło mu to wypłatę odszkodowania w myśl § 44 OWU.

Z dalszych ustaleń Sądu I instancji wynika, że w dniu 15 kwietnia 2009r. zostało wydane postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie uszkodzenia pojazdu z uwagi na niewykrycie sprawcy. W dniu 14 września 2012r. powódka zawarła z (...) Bankiem S.A. umowę przelewu wierzytelności przysługującej bankowi przeciwko pozwanemu ubezpieczycielowi z tytułu zawartej umowy AC z zastrzeżeniem, że po uprawomocnieniu się wyroku zasądzonego odszkodowanie, wierzytelność ta zostanie zwrotnie przeniesiona na bank. W imieniu (...) Banku S.A. umowę podpisała osoba umocowana do podpisywania umów przewłaszczenia na zabezpieczenie pojazdów i umów poręczeń zabezpieczających należności Banku.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powódki zasługiwało na uwzględnienie w części.

W pierwszej kolejności Sąd odniósł się do zarzutu braku legitymacji procesowej. Wskazał, że w świetle regulacji kodeksowej leasingu na jego istotę składa się zobowiązanie finansującego do oddania rzeczy korzystającemu do używania bądź używania i pobierania pożytków. Zatem umowa leasingu rodzi po stronie korzystającego uprawnienie do używania rzeczy. W związku z powstałą szkodą w pojeździe niemożliwym stało się wykonywanie podstawowego prawa. Tym samym dla skutecznego wykonywania swojego prawa powódka musiała domagać się naprawienia szkody przez ubezpieczyciela. W ocenie Sądu umowa cesji wierzytelności została skutecznie zawarta i pozostaje w zgodzie z celem umowy leasingu.

Sąd Rejonowy podkreślił, że znajdujące się w aktach sprawy dokumenty pozwalają na przyjęcie, że zgłoszenie szkody organom policji nastąpiło w zakreślonym w OWU terminie. Jednak w ocenie Sądu zawiadomienie bądź jego brak organów Policji o szkodzie nie miało wpływu na możliwość wykonania przez pozwanego zobowiązania umownego. Dokonanie oględzin pojazdu umożliwiło bowiem określenie rozmiaru szkody i ustalenie należnego powódce odszkodowania. Kwestia zaś możliwości następczego regresu w stosunku do sprawcy szkody ma charakter poboczny i nie może stanowić usprawiedliwienia dla niewykonania zobowiązania do wypłaty odszkodowania przez pozwanego.

Wysokość szkody Sąd I instancji ustalił na podstawie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego. Biegły sporządził kosztorys naprawy pojazdu w systemie A., uznanym przez strony i przewidzianym w umowie ubezpieczenia. Biegły wyliczył, że koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wyniosły 4.475,95 zł netto w wypadku przeprowadzenia naprawy w (...) lub 3.822,95 zł netto w wypadku naprawy w warsztatach spoza sieci (...). Sąd przyjął, że należne powódce odszkodowanie wyniosło 4.475,95 zł netto, bowiem strony zawarły umowę AC, gdzie przyjęto serwisowy system likwidacji szkód. Jednocześnie wiek pojazdu w chwili powstania szkody nie uzasadniał odstąpienia od naprawy pojazdu w autoryzowanym serwisie producenta.

Mając powyższe na względzie Sąd o odszkodowaniu orzekł na podstawie art. 805 i nast. k.c. oraz art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. wzajemnie je znosząc pomiędzy stronami, bowiem roszczenia powódki zostały uwzględnione jedynie w połowie.

Wyrok powyższy zaskarżył pozwany w części, tj. w punkcie 1 w zakresie, w jakim Sąd I instancji uwzględnił powództwo ponad kwotę 3.822,95 zł z odsetkami od dnia 28 grudnia 2008r. do dnia zapłaty oraz co do kosztów procesu, zarzucając w apelacji:

1) naruszenie prawa materialnego, w tym zwłaszcza:

– art. 805 § 1 k.c. oraz art. 353¹ k.c. i art. 384 k.c. oraz art. 65 k.c. w zw. z § 19 ust. 1 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...) Mechanicznych od U., Zniszczenia lub Uszkodzenia (Autocasco) należących do klientów indywidualnych oraz do małych i średnich przedsiębiorstw o symbolu (...) przez ich niewłaściwe zastosowanie;

- art. 805 § 1 k.c. oraz art. 353¹ k.c. i art. 384 k.c. oraz art. 65 k.c. w zw. z § 19 ust. 2 i § 18 OWU przez ich nie zastosowanie;

2) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez pominięcie ustalenia, że powódka nie przedłożyła faktury za naprawę pojazdu.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 3 822,95 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia 2008r. i oddalenie powództwa w pozostałym zakresie oraz o zmianę rozstrzygnięcia o kosztach procesu zgodnie z zasadą ich stosunkowego rozdzielenia. Wniósł także o zasądzenie od powódki kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zdaniem Sądu Okręgowego, pozwany nie zakwestionował skutecznie ani oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy i jego ustaleń faktycznych, ani oceny prawnej, a jego zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego są chybione. Pozwany w apelacji uznał swoją odpowiedzialność co do zasady. Natomiast zakwestionował wysokość zasądzonych przez Sąd I instancji odszkodowania.

Sąd Okręgowy nie podziela tego stanowiska. Z Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...) Mechanicznych od U., Zniszczenia lub Uszkodzenia (Autocasco), będących integralną częścią umowy łączącej strony, wynika, że wariant ustalenia rozmiaru szkody częściowej uzależniony jest od ustaleń umownych stron (§ 18 ust. 1 i § 19 ust. 1 OWU). Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że strony w umowie przyjęły wariant serwisowy ustalenia rozmiaru szkody. W takim przypadku ustalenie rozmiaru szkody częściowej, zgodnie z § 19 ust. 1 OWU, następuje po przedłożeniu faktur dokumentujących naprawę pojazdu według uprzednio uzgodnionych z ubezpieczycielem kosztów i sposobu naprawy pojazdu. Poza sporem pozostaje okoliczność, że powódka takiej faktury nie przedłożyła.

Jednakże analizując postanowienia OWU należy zauważyć, że żaden z jego zapisów nie stanowi, iż przedstawienie przez poszkodowanego faktury jest warunkiem koniecznym ustalenia wysokości odszkodowania lub jego wypłaty. Wysokość odszkodowania ustala się bowiem według norm czasowych producenta pojazdu ujętych w systemie A., średniej stawki za 1 roboczogodzinę adekwatną dla warsztatu naprawczego oraz ceny części i materiałów producenta pojazdu ujętych w systemie A. i nie więcej niż średnie ceny zalecane przez producenta pojazdu lub oficjalnego importera do stosowania przez ich sieć serwisową (§ 19 ust 1 OWU). Powyższe przesłanki mają charakter ogólny, ich ustalenie możliwe jest bowiem również bez przedstawienia faktury przez poszkodowanego. Nie bez znaczenia przy tym jest okoliczność, iż do rozliczenia szkody według procedury i sposobu przyjętego w § 19 OWU jednak nie doszło, gdyż pozwany uchylił się od odpowiedzialności za zdarzenie wywołujące szkodę. Nie było zatem podstaw do żądania od powódki, w ramach procedury wypłaty odszkodowania, przedłożenia faktur dokumentujących koszt naprawy pojazdu, skoro tej wypłaty pozwany odmówił jeszcze przed ustaleniem wysokości szkody.

Ustalenie wysokości odszkodowania nastąpiło dopiero na etapie postępowania sądowego na podstawie dowodu z opinii biegłego J. B.. Żadna ze stron niniejszego postępowania opinii powyższej nie kwestionowała. Tymczasem biegły w opinii stwierdził, że z uwagi na fakt, że pojazd powódki jest niemal pojazdem nowym, niezasadnym byłoby przeprowadzanie ewentualnej optymalizacji kosztów z zastosowaniem tzw. zamienników części. Biegły podkreślił, że powyższe nie miałyby i tak uzasadnienia, bowiem żaden z uszkodzonych elementów nie został zakwalifikowany do wymiany, a zamienniki dla elementów jednorazowych, takich jak folie ochronne nie występowały. Biegły zresztą analizował ustalenie rozmiaru szkody według wariantu kosztorysowego, a jedynie przyjął, że skoro żaden z uszkodzonych elementów nie został zakwalifikowany do wymiany, to nie znalazł podstaw do zastosowania potrąceń wartości części. Biegły stwierdził także, że wariantowe kalkulacje naprawy ostatecznie rozgraniczył poprzez dokonanie przeliczeń przy zastosowaniu różnych stawek robocizny (w sieciach (...) i poza nimi). W ocenie biegłego z uwagi na to, że pojazd powódki był pojazdem niemal nowym i na gwarancji, powinien być naprawiony w warsztacie autoryzowanym. Z wyliczeń biegłego wynika, że całkowity średni koszt naprawy pojazdu z uwzględnieniem stawki roboczogodziny ustalonej na poziomie średnim w regionie, właściwym dla warsztatów klasy (...), tj. ok. 110,-zł netto i zastosowaniem wyłącznie cen części oryginalnych z sieci producenta wyniósłby 4.475,95 zł netto.

W ocenie Sądu Okręgowego nie było uzasadnionych podstaw aby dyskwalifikować wnioski biegłego. Zresztą strony procesu nie kwestionowały powyższej opinii i Sąd Rejonowy słusznie uznał ją za wiarygodną i swoje ustalenia oparł przede wszystkim na powyższym dowodzie. Sąd Okręgowy również uznał wnioski opinii w pełni za miarodajne dla rozstrzygnięcia sprawy.

W świetle powyższego prawidłowe jest stanowisko Sądu I instancji, że pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę powódki w wysokości 4.475,95 zł.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.